

A FI ROMÂN ÎN ROMÂNIA UNITĂ VOCAȚIA VERTICALITĂȚII SPIRITUALE A UNUI NEAM HRISTIC

Pr. prof. univ. dr. habil. Emil JURCAN

Facultatea de Teologie Ortodoxă,

Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia

emiljurcan@yahoo.com

Abstract: Being Romanian in United Romania. The Vocation of the Spiritual Verticality of a Christian Nation

This is a work of awareness about a beautiful history of a vertical nation. More than ever we need to look for the landmarks of our beautiful nation, now that he is asked by Brussels to abandon his traditional values. I tried to show in my study what beautiful people we were in history. We were the only people of Europe that saved five peoples without any intention to ask anything in return. A beautiful people with much suffering in his history, but who unfortunately did not learn much from it. My work is an alarming signal for the loss of beauty of this nation, now that we celebrate a hundred years since the union of the country.

Keywords: family, history, faith, tradition, homosexuality

La o sută de ani de când suntem împreună, ar trebui să fim o mare de lumină și de bucurie. Un zâmbet cât o țară. Așa trăiește omul adevărat, românul adevărat bucuria ca, după mii de ani de căutare, de despărțire și de trăire separată sub diferite juguri străine, iată că am reușit să ne regăsim și să trăim împreună, grație unor politicieni care au știut foarte bine să facă politică și să fie buni români. Dincolo de sugestiile altora, românii aceștia au știut să se unească și să își urmărească scopul lor¹. Aceasta era concepția unui neam care își dorea unitatea.

¹ Din păcate, aproape toți acești mai luptători pentru unirea țării au sfârșit prin a fi aruncați în temnițele comuniste sau a fi urmăriți permanent de securitate....

Lumea se dezbină și românii au știut să profite foarte bine de căderea marilor imperii. La căderea Imperiului Otoman, românii au știut să își recupereze cele două țări românești și provincia Dobrogea, pe care turcii o luaseră pentru sute de ani ca să le fie spațiu armat în vederea apărării de ruși. Brăila era una dintre cele mai mari fortărețe, raiale turcești unde staționa permanent o armată a Porții Otomane, gata să intervină oricând pentru a calma orice spirit sau pentru a se apăra de vreun atac din nord și est. Orașele port de la Dunăre aveau aproape toate trupe cantonate pentru intervenția rapidă a Porții Otomane.

Puterea noastră ca neam nu a stat în forța militară, căci nu am avut niciodată șansa de a fi o mare armată. A existat o altă coeziune care a păstrat neamul românesc – spiritualitatea. Credința în Dumnezeu și puterea de a rămâne în comuniune de limbă și de neam au fost reperele unei rezistențe tăcute, care a păstrat un popor secole la rând. Puterea acestui neam a fost atât de mare, încât limba lui a devenit limba de comunicare în Ardeal. Sașii, pentru a dialoga cu ungurii utilizau limba română², arătându-se prin aceasta puterea unui neam care a fost tot timpul exclus de la masa puternicilor zilei. Eram poporul care le-am dat comunicarea între ei, iar ei ne-au exclus de la masa comună a celor care conduceau Transilvania. O permanentă stare de subordonare, care însă era o fermentare a unei atmosfere ce avea să fie un model de coexistență între etnii.

Tot timpul am crezut și cred că românii sunt o entitate mult mai mare decât granițele actuale. Poate că nu termenul de „roman” era cel mai potrivit, ci cel de „vlah”, căci prin aceasta se desemna populația traco-dacică în combinație cu cultura romană. Aria de existență a vlahilor este impresionant de largă și pleacă din Balcani spre munții Pirinei, spre Polonia și dincolo de Crimeea. Este o forță etnică atât de puternică, încât, fără a se face evidentă ca alte popoare agresive, a reușit să fermenteze o

... 1 Să enumerăm doar câțiva din sutele de frunțași ai țării care au făcut unirea: Iuliu Maniu, președinte al Partidului Național-Tărănesc (arestat în 1947, decedat în închisoarea Sighet în 1953); Iosif Jumanca, lider al Partidului Social Democrat (arestat în 1948, decedat în închisoarea Jilava în 1949); Ion Flueraș, lider al Partidului Social Democrat (arestat în 1948, decedat în închisoarea Gherla în 1953); Pantelimon „Pan” Halippa, în 1918 a fost președintele Sfatului Țării din efemera Republica Democratica Moldova, arestat în 1950, eliberat în 1957. După eliberare a fost urmărit permanent de Securitate, a decedat în 1979. Ion Pelivan, care în 1918 a fost ministru de Externe în Republica Democratică Moldova. A fost arestat în 1950 și a decedat în închisoarea Sighet în anul 1954.

2 Asta o remarcă Johanes Honterius la vremea lui, observând că fără limba română nu se poate comunica în Transilvania.

mentalitate, chiar o limbă ce va deveni limbă de circulație în Imperiul Roman. Vlahii nu erau un popor ușor de dominat. Deși alte popoare destul de agresive s-au suprapus peste ei (bulgari, greci sau sârbi), totuși au reușit să se păstreze în istorie ca un neam al cuminenței. Modalitatea lor de subzistență nu a fost agresivitatea, ci dimpotrivă, o răbdare care asimila prin mesajul ei hristic. Poporul român a asimilat toate acele popoare migratoare, fără a se război cu ele. Era o modalitate de coexistență pașnică până când modelul viețuirii era adoptat de acele neamuri, care își pierdeau încet orgoliul etnic.

Românii nu au gena războinicului cuceritor de teritorii, ci cel mult a omului pașnic apărător de pământ și neam. Unii o văd ca pe un semn al slăbiciunii, însă din punct de vedere creștin este virtutea celui alt obraz întors, dar ferm. Trei lucruri vin să confirme această aplecare spre liniște și pace. Primul a fost cel din timpul războaielor balcanice, când România a înaintat cu trupele spre Sofia, tocmai pentru a potoli agresiunea bulgară care își dorea teritoriul din nordul Greciei și cel dinspre Macedonia, atacând două țări: Serbia și Grecia, două țări pe care românii le-au apărat prin presiunea făcută pe armata bulgară, amenințându-i că, dacă nu se opresc, le va fi cucerită capitala. Totul a fost un marș de forță, fără agresiune și fără distrugere. Un model de armată educată și de conștiință morală.

Cele două țări scăpate de atacul bulgarilor nu au recunoscut, din păcate, mâna de ajutor pe care românii le-au dat-o în acele momente și nu au pomenit aproape deloc despre aceasta. Dimpotrivă, atunci când vlahii, adică românii din Epir (Grecia) sau Valea Timocului și-au cerut drepturi elementare, cum ar fi preoți pe limba lor, li s-a interzis ferm și până astăzi se duce o campanie prin care se neagă ideea că ei ar fi români sau vlahi, ci că sunt greci sau sârbi. Și asta în timp ce în Timișoara a existat și există de foarte mulți ani un vicariat sârb pentru creștinii ortodocși de limbă sârbă. Niciodată românii nu au fost salvați de sârbi sau greci, dar ei da, au fost salvați de români. Inclusiv mănăstirile lor au primit sute de ani ajutoare din partea românilor care au donat și i-au ajutat la Sfântul Munte Athos, la Meteore, la Ierusalim sau Sinai. Din păcate, aceste acte multe, foarte multe, de donație sunt fie ascunse, fie uitate sau chiar distruse, pentru a nu se mai cunoaște frumusețea unui neam care a avut totdeauna milă de semenul său. Meritam măcar să avem și noi românii o mănăstire la Sfântul Munte Athos, la câtă danie am făcut. Căci bulgarii și sârbii au, deși nu

au făcut donații, fiind și ei ca și grecii, sub stăpânirea turcească. Poate că așa trebuie – nicio faptă bună să nu rămână nepedepsită.

Al doilea exemplu de frumusețe și dragoste, de pace și liniște a acestui neam – austriei. În cel mai mare atac al turcilor asupra Vienei (15 iulie – 12 septembrie 1683). Pentru că erau vasali ai Porții Otomane, Țările Române au trebuit să participe cu armata la marea campanie împotriva Vienei. Cei doi domnitori, Șerban Cantacuzino (1679 – 1688) al Țării Românești și Gheorghe Duca (1678-1683) al Moldovei au fost obligați să participe, adunând circa 12.000 de soldați. Nu știau nimic despre acest atac propus asupra Vienei; abia în momentul în care au ajuns la Székesfehérvár li s-a spus adevărul convocării armatelor. Trupele musulmane, spre 250.000 erau cantonate la Belgrad și avansau spre Viena. Ungurii erau conduși de Imre Thököly și își doreau să cucerească teritoriile din Imperiul Habsburgic. Era un fel de lovitură pe la spate, căci au făcut alianță cu turcii, pentru a ajuta la cucerirea Vienei. Au atacat Viena dinspre nord, însă au fost înfrânți la Bisamberg de către Carol de Lorena³. Doar românii erau veniți acolo, fără să știe exact de ce și pentru ce și erau singurii creștini sinceri din această tabără care au făcut ce au putut pentru a salva Viena și Europa de turci. Să nu uităm că tătarii, care aveau și ei un parteneriat cu turcii, veniseră cu 40.000 de luptători și s-au oprit la porțile Vienei, ceea ce a făcut ca toată curtea vieneză să fugă din oraș spre Passau. În spiritul credinței creștine și al iubirii de Hristos, singurii care au apărat lumea creștină au fost românii. Până să ajungă Liga creștină, condusă de regele Poloniei Sobieski al III-lea, românii, sub pretextul că inspectau zidurile cetății, le transmiteau apărătorilor Vienei, conduși de contele Ernst Rudiger von Starhemberg, toată strategia și mișcările de trupe ale turcilor, precum și locațiile unde se încerca săparea altor tuneluri, pentru a se pune bombe sub zidul cetății. Oricum, diferența de oștire era imensă: 300.000 de soldați turci și aliați ai turcilor contra a 15.000 de apărători pe zidurile Vienei.

În spiritul credinței și cu rugăciunea în suflet, românii lui Șerban Cantacuzino, cel care va edita prima Biblie în limba română, au ridicat o cruce imensă de lemn pe care au cioplit o rugăciune pentru împărat,

³ Deși a fost unul dintre atacatorii Vienei și, ca atare cel care a ajutat la apariția Islamului în Europa, totuși Thököly face parte din panoplia de eroi ai Ungariei, statuia lui fiind ridicată în Piața Eroilor din Budapesta.

în limba latină. Nimeni nu știa că românii se rugau pentru împăratul Vienei, și nu pentru cel de la Istanbul⁴. Apoi era o ridicare a moralului celor asediați, arătându-li-se acestora că în armata otomană se află spiritul creștin care nu vrea distrugerea lumii creștine. Interesant este că în tot acest timp, în care românii trimiteau ghiulele de paie, ca să nu rănească sau să dărâme zidul sau transmiteau informații despre intențiile lui Kara Mustafa, lumea creștină protestantă scria de zor⁵ în favoarea prezenței islamice în Europa, ca o benefică contrapondere față de puterea papală. Era o ciudată mentalitate în care Islamul era văzut de creștini mai bun decât creștinismul. De aceea, Viena a rămas să fie apărată de o armată condusă de Ian Sobieski al III-lea cu o armată pe sfert din cea turcească (abia număra 70.000 de soldați). Aceștia au fost românii în Europa acelor vremuri. Nu profitau de slăbirea imperiului ca să îl devoreze, cum încercau în acel moment trupele maghiare.

Un alt moment al Vienei salvate de români – anul 1918. După ce trupele austriece erau înfrânte de italieni în Alpii Tirolezi și se pierdeau teritoriile de dincolo de Innsbruck, de peste munți, în Austria a început haosul. Imperiul căzuse și fiecare încerca să rupă cât mai mult din el. Era o debandadă și se credea că inclusiv Viena nu va rezista. Soldații

4 *Crucis exaltatio est conservatio mundi*

Crux décor ecclesiae

Crux custodia regnum

Crux confirmatio fidelium

Crux gloria angelorum et vulnus demonum

Nos Dei gratia servanus Canthacuzenus Valachiae Transalpiniae

Princeps eiusdemque perpetuus haeres ac dominus

Ereximus crucem hanc in loco quavis Die devotione populi et sacro

Honoratio in perpetuam sui suorumque memoriam tempore

Obsidionis mahometanae vezirio Kara Mustapfa bassa Viennensis Inferioris Austriae Mense septemb. Die I, Anno 1685. Viator. Memento mori

(„+ Înălțarea crucii este mântuirea lumii,

crucea este podoaba Bisericii,

crucea este în paza regatului,

crucea este întărirea credințioșilor,

crucea este gloria îngerilor și vătămarea demonilor.

Noi, Șerban Cantacuzino, din mila lui Dumnezeu principe al Valahiei Transalpine, domn și singur stăpân al ei etc. am ridicat această cruce în locul sfânt la care poporul se poate închina în orice zi, cinstit întru veșnică memorie a sa și a alor săi, în timpul asediului Vienei din Austria Inferioară de către mahomedanii conduși de vizirul Kara-Mustafa Pașa, 1 septembrie 1683. Călătorule, adu-ți aminte de moarte!”)

5 Inclusiv Marthin Luther era adeptul pro-islamic în Europa și considera că Islamul este o variantă mai bună decât catolicismul. Ca atare, lumea protestantă vedea în apariția Islamului la porțile Vienei o strategie divină, favorabilă lumii anti-catolice.

bolșevizați făceau prăpăd în capitala austriacă. Ca atare, armata română condusă de Iuliu Maniu și care număra patru regimente (Orăștie, Brașov, Cluj și Sibiu) s-a cantonat în Viena, pentru a readuce liniștea în oraș. Erau circa 60.000 de soldați, o adevărată armată disciplinată. În tot imperiul erau circa 160.000 de soldați români. În Viena s-a organizat Senatul Militar Român, care s-a reunit în palatul Schönbrunn la restaurantul Dreher Park și a hotărât curățarea orașului de huligani și soldați bolșevici care prădau și violau. Dacă nu erau românii, Viena ar fi avut soarta Budapestei, care a fost cucerită de trupele pro-bolșevice ale lui Béla Kun. În 55 de zile au readus liniștea în oraș, au redat puterea în mâna guvernului legitim și au curățat orașul de jefuitori. Aproape două luni Viena a fost condusă de români. Era ca o replică la multele promisiuni mincinoase pe care Horea și Iancu le primiseră de la Curtea habsburgică. Românii au fost oameni. Verticali și sinceri, și mai ales curați în fața lui Dumnezeu și a istoriei. Nu au ucis pe la spate, așa cum generalul Basta la instigarea Vienei l-a ucis pe Mihai Viteazul. Acesta este poporul român. Nu știu dacă își mai aduc vienezii astăzi aminte că i-am scăpat de bolșevism și de blestematul comunism. Nu cred.

Când au plecat spre casă, vienezii au ieșit pe străzi să mulțumească armatei române pentru că le readuseră liniștea în oraș și în țară. Auzind despre isprava armatei române disciplinate și corecte, cetățenii din Praga au cerut și ei ajutorul pentru a restabili ordinea. Și aici era o stare confuză. Trupe austro-ungare probolșevice doreau să readucă Cehia și Slovacia sub ascultarea fostului Imperiu, care să devină comunist. Se pare că acolo Iuliu Maniu a trimis regimentele Cluj, Oradea și Brașov, care au creat Legiunea românească sub comanda căpitanului Silviu Alexandru împreună cu 20 de ofițeri și 80 de subofițeri. Ei au ocupat Praga, la cererea autorităților aflate în derivă și timp de 20 de zile au organizat noua administrație a țării și a orașului, cărora le-a încredințat apoi conducerea, iar trupele române s-au retras spre țară. Cinste și onoare militară și românească. Popor cu gena frumosului și a bunei păci în sângele lui.

Cu această armată care a revenit în Transilvania s-a stabilit puterea militară în Transilvania și așa cum au cerut împăratului Wilhelm al II-lea încă din anul 1915 prin reprezentanții Consiliului Național Român. A fost șansa unirii, căci fără această armată nu se putea asigura liniștea pentru organizarea Adunării de la Alba Iulia. Și românii au

reunificat țara, conștienți că cererea lor în fața împăratului Vienei de a avea o Transilvanie independentă cu guvern român și armată română nu era o șansă sustenabilă, ci doar unirea cu România Mare putea să dea românilor șansa de a rezista în istorie.

La scurt timp după unire, deși armata română era vlăguită după Primul Război Mondial, este atacată de trupele lui Béla Kun, un evreu maghiar din Cehu Silvaniei, devenit ziarist la Cluj. După ce stă prizonier la ruși în orașul Tomsk, unde este reeducat în spirit bolșevic, se reîntoarce cu un grup de reeducați unguri și cu mulți bani de la bolșevici, cu care organizează o armată din resturile armatei maghiare. Ungaria își afirmase la 3 noiembrie independența față de Austria, însă era un stat în formare. Unii doreau o Ungarie mare, cu Transilvania ca provincie maghiară, dar timpurile acestor visuri trecuseră. Românii se uniseră. În acel haos de la Budapesta, Béla Kun a reușit să ocupe orașul. A înființat Partidul Comunist Maghiar și ziarul „Comunismul roșu”. A început o propagandă agresivă pro-comunistă, cu mult sânge vărsat și multă teroare. Este cunoscută deja această practică, căci și noi am îndurat-o. Și-a organizat o armată de aproximativ 200.000 de soldați, cu care a atacat România și Cehoslovacia, în speranța de a lărgi țara pe care o promisese Rusiei bolșevice spre a deveni o provincie sovietică. Rusia sovietică intra astfel mult în inima Europei. O sută treizeci și trei de zile a ținut dominația lui Béla Kun ca lider al Ungariei devenite comuniste pe moment. A atacat Transilvania ca să o unească cu Ungaria. Patru zile a ținut victoria ungarilor asupra românilor. Armata română s-a reorganizat și pe 24 iulie 1919 a trecut la ofensivă, ajungând în Budapesta. Restabilește ordinea și îi alungă pe comuniști de la putere. Ungaria scapă de planul lui Bela Kun de a deveni o republică sovietică încorporată U.R.S.S.-ului. Populația revine la starea de liniște, iar țara este oferită apoi unui guvern anticomunist, condus de Miklós Horthy. A fost oare Horthy mulțumitor românilor că nu a devenit țara lui o provincie sovietică, așa cum dorise Béla Kun? Deloc. A creat la scurt timp, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, cea mai cruntă teroare prin Pactul Ribbentrop-Molotov, prin Dictatul de la Viena.

Românii s-au retras și au încercat o bună vecinătate cu toată lumea. Acesta era și este spiritul românului – de pace. Câte țări a salvat România, fără să le ceară nimic în schimb? Șase. Grecia, Serbia, Austria, Cehia, Ungaria și Slovacia. A mai existat în Europa o astfel de stare? Mai

este un neam care să își salveze vecinii și să nu îi anexeze? Eu nu cunosc. Ci dimpotrivă. Suntem înconjurați de neamuri care ne-ar dori dezmembrați și anexați de ei. Aceasta este firea noastră. De aceea suntem un model de conviețuire în lume. Nicăieri nu există atâta pace și bună înțelegere între creștini și musulmani ca în Dobrogea. În toată zona Balcanilor au existat și există tensiuni. În Spania de odinioară au fost lupte nenumărate. Islamul a fost protejat de românii ortodocși. Când tătarii au fost alungați din Crimeea, după Războiul Crimeii (1853-1856), când Turcia a pierdut dreptul de protectorat asupra acestui teritoriu, cei mai mulți tătari au fugit în Turcia, însă o mare parte s-au stabilit în Dobrogea. Aici au întâlnit o populație turcească din timpul când Dobrogea se afla sub suzeranitate otomană. S-a creat încet o comuniune între trei etnii: cea turcească, cea tătarască și cea română. Moscheea mare din Constanța a fost ridicată de regele Carol I, arătându-se o mare deschidere pentru ideea de comuniune. Nu s-au consemnat niciodată stări de tensiune între români și musulmani, cum au fost în alte părți din Balcani, unde au avut masive schimburi de populație (cazul grecilor). Este interesant acel uimitor model de coeziune în care primarul din Babadag, Kemal Agi Amet, care s-a dus la ministrul Take Ionescu să îl ajute cu bani să ridice o Biserică pentru creștinii din oraș. La refuzul ministrului care argumenta că nu are bani, primarul îi dă o replică celebră: „Domn ministră, la mine primar Medgidia estem. Acolo ai început biserica pentru creștini, ai făcut temelia, ama parai pusin și nu putem merge mai departe! Treba dau ajutor ispraim a la biserica!” Ministrul Tache Ionescu încearcă să-i explice că nu sunt bani, dar Kemal intervine: „La mine tatar și musulman este, la tine ruman și cristian este. La mine vrei facem biserica Medgidia, la tine nu vrei? Rușine, bre, aman, aman!”. În urma acestei poziții ferme, ministrul în câteva zile i-a dat primarului 10000 de lei (o sumă mare la acea vreme) cu care s-a ridicat biserica din Medgidia. Un model de conviețuire nu se putea mai clar.

Același lucru și din partea creștină, care prin regele Carol I poruncește să se ridice marea moschee din Constanța. Aici a fost apoi adus uriașul covor de la Ada Kaleh când insula a fost inundată prin ridicarea barajului de la Porțile de Fier. În cinstea acestui gest unic în istoria islamului, moscheea a primit numele după regele creștin Carol I. Nu există nicio moschee care să aibă nume de creștin. Este singura moschee din

lume care poartă numele unui creștin (Regele Carol I). Dacă în Bulgaria și Grecia musulmanii au fost persecutați (era o replică la suferința grecilor), în Dobrogea se numeau *străjerii țării la mare*. Inclusiv în armata română musulmanilor li se gătea mâncarea cu bucătari turci, ca să se respecte regimul lor alimentar. Deși se încerca de la Istanbul și Ankara să se facă apeluri de chemare a populației turce în țara mamă pentru creștere demografică, deși au fost unii care au militat pentru această imigrare spre Turcia, totuși au existat multe voci care le-au cerut turcilor și tătarilor să rămână pe locurile unde ei și-au câștigat avutul. Evident că cei care au plecat au trăit greu până au reușit să se integreze și să fie acceptați de către comunitatea din Turcia. Iar cei care au rămas au suferit și ei alături de români, având alături de români o atmosferă prielnică. Români și turco-tătarii au trăit împreună, ba chiar s-au căsătorit unii cu alții, fără a se crea supărări sau presiuni interetnice.

Toate aceste mărturii ne prezintă un popor atât de minunat în istoria lui zbuciumată, un popor oprimat, dar care nu a știut și nu vrea să se răzbune. Este modelul etnic cu fundament hristic asumat. Multe popoare s-au declarat creștine, dar au lăsat în istorie râuri de sânge în lupte nejustificate, care demonstau lipsa lui Hristos din conștiința lor. Botezate și totuși păgâne, așa au fost multe din neamurile Europei care își elogiază eroii, după cantitatea de sânge vărsată în istoria lor. La noi nu a fost așa; eroii noștri au apărut și au devenit sfinți prin sfințenia vieții lor. Vezi pe Ștefan cel Mare, pe Constantin Brâncoveanu sau Neagoe Basarab și mulți alții, care au sfințit țara nu doar cu inima lor de apărători, dar și cu viața lor de sfinți. Ei și mulți ca ei sunt cei care rămân modelul unirii, dar și sfințenia pământului nostru.

Ce înseamnă centenarul României Unite? Pentru unii o pricină de ceartă și de acuze politice. Pentru alții un moment trist, căci ei își vedeau viața alături de Ungaria mare. Pentru cel mai mulți însă profunzi, este normalitatea unei țări și a unui popor care și-a dorit de secole această unire, în defavoarea nimănui. Acest popor și-a dorit o țară în care să fie toată lumea liberă indiferent de etnia din care face parte iar cultura fiecăruia să fie respectată. Acest popor nu s-a gândit să schimbe numele maghiar în cel românesc, doar ca să arătăm că nu mai sunt unguri în această țară (așa cum ei au încercat să o facă). La o sută de ani de Românie unită putem spune că suntem un model de conviețuire. Evident că sunt unii care doresc altceva, care sub masca autonomiei ar dori ca Transilvania să

plece din România și să se unească (sau să fie alipită) Ungariei. Iubirea de om, iubirea hristică ne-a învățat că bunătatea este cea care înfrânge, și nu răutatea. Am trăit prin bunătatea noastră și vom câștiga prin ea, însă trebuie să ne reconștientizăm că suntem un popor hristic. Revenirea la un creștinism asumat, profund și autentic, care să nu devină un simplu ritual sau o simplă afirmație identitară, acesta este punctul de plecare pentru a consolida o a doua sută de ani de unire. Poate nu se dorește, dar suntem un model în Europa din punctul de vedere al încercării de a face egali toți oamenii din România. Am de multe ori senzația că pentru a-i face pe ceilalți să se simtă bine, li se oferă mai multe facilități minorităților, decât majorității românești. Aceasta este definiția adevăratului popor român: neamul care își dă și cămașa și haina doar ca să îți fie ție cald. Așa am reușit să trecem o sută de ani și tot așa vom reuși încă o sută împreună. Mersul nostru prin istorie nu înseamnă o simplă paradă pe podiumuri de întruniri la nivel înalt, nici nu se compară cu ratinguri de țară pe criterii strict economico-consumiste, ci oferirea unui model de conviețuire în care omenia este termenul cheie al relațiilor dintre oameni. Evident că nimeni nu va băga în seamă omenia ca principiu și criteriu de validare a popoarelor. Cu alte cuvinte fericirea unui popor se verifică prin materialitatea pe care o are, nu prin spiritualitatea lui. În acest caz, ca o concluzie, prefer să rămân în urma clasamentului materiei dar în fruntea celui spiritual.

În concluzie, România are de recuperat o conștiință care acum o sută de ani era atât de puternică și de convingătoare și care astăzi apare ca o umbră a ceea ce era ea cândva. Românii aveau atunci un mare țel: unirea. Care este țelul românilor de acum? Nu știu. Parcă nu mai are niciun țel și nicio dorință înaltă. Dacă țelul nostru astăzi este să fim ascultători de Bruxelles, atunci este clar: nu mai avem mare lucru în fibra noastră românească. Am devenit din popor o biată populație, terifiată de hotărârile de la Strasbourg și Bruxelles. Nu știu dacă mai există o redeșteptare a acestui neam. Aș vrea să fiu optimist și să cred că seva neamului a rămas nealterată și că poporul își va reveni la verticalitatea sa istorică. Dacă țara ar reuși să se conștientizeze de valorile moral-creștine am putea spera că acea conștiință sublimă nu a pierit. Dacă vom rămâne obedienții oculte europene sau mondiale, atunci să nu ne mai plângem de nimic: noi am dorit acest lucru. Dureros, dar real.